

Arrest

nr. 304 139 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. ROGGHE en van attaché N. STERK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 14 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Zij werden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 19 augustus 2022 en op 18 november 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 15 december 2022 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook de Raad weigerde verzoekende partijen bij arrest nr. X van 5 mei 2023 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Op 26 mei 2023 dienen verzoekende partijen een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaart deze volgende verzoeken om internationale bescherming op 30 november 2023 niet-ontvankelijk. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn van AlMuhammarah (provincie Khuzestan, Iran). Uw echtgenoot H. Z. en uw minderjarige kinderen, A., G. en B., verblijven tevens in België. Op 14 februari 2022 dienden u en uw echtgenote in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde hierbij in Iran te worden geëxecuteerd naar aanleiding van uw deelname aan twee protesten in 2014-2016 en augustus 2018. Op 17/05/1397 (8 augustus 2018) reisde uw samen met uw gezin op illegale wijze via Irak waar jullie acht maanden verbleven. Jullie vernamen daar dat uw broer, H., werd geëxecuteerd omwille van zijn deelname aan de betoging. U beseftte dat u niet meer kon terugkeren en besloot ook Irak te verlaten. U reisde verder via Turkije naar Griekenland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U bekwam tijdens uw verblijf in Griekenland internationale bescherming, maar werd hiervan zelf nooit op de hoogte gesteld. U informeerde ook zelf nooit over het verdere verloop van uw asielprocedure uit schrik naar het eiland Samos teruggestuurd te worden. Op 9 februari 2022 verlieten jullie Griekenland omwille van de erbarmelijke levensomstandigheden en reisden onder een valse identiteit met het vliegtuig naar België.

Op 15 december 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw problemen met de Iraanse autoriteiten, uw deelname aan een protest en de ontstane problemen hierdoor voor u en uw broer H. niet aannemelijk had gemaakt, waardoor er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw vrees ten aanzien van Iran. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 5 mei 2023 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u eveneens geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest nr.288554.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 26 mei 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat alles nog steeds hetzelfde is. U voegt daaraan toe dat u in België hebt deelgenomen aan manifestaties tegen het Iraans regime op 20 februari 2023 en op 21 april 2023. U vreest een executie bij een terugkeer naar Iran. Daarbovenop zijn uw dochters hier opgegroeid en zouden ze een hoofddoek moeten dragen bij een terugkeer naar Iran.

Ter staving van dit huidig verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: acht foto's aangaande uw aanwezigheid op betogingen in België; een USB stick met vijf foto's en 48 video's aangaande de algemene situatie in Iran; een USB stick met vijftien video's, negen foto's en zes screenshots aangaande uw aanwezigheid op betogingen in België. Na het persoonlijk onderhoud bracht uw advocaat via e-mail een correctie aan bij één zin in de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U gaf doorheen het persoonlijk onderhoud wél aan rugpijn te hebben. Er werd u hierop een kussen aangeboden en u mocht rechtstaan wanneer dit voor u comfortabeler was (NPO, p.3). Dit had verder geen enkele impact op het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg blijkt de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Aangaande uw verklaring dat uw vluchtmotieven nog steeds dezelfde zijn (Verklaring volgend verzoek, dd. 04.07.2023, pt.17) dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van ongeloofwaardige verklaringen. Dat u in huidig verzoek om internationale bescherming toevoegt dat uw vrouw niet kan terugkeren omdat u nog steeds gezocht wordt door de Iraanse overheid kan die appreciatie niet doen ombuigen (NPO, p.8). Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielfrelaas en zijn niet van die aard om de

vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Deze beslissing en beoordeling werd door het RvV bevestigd in haar arrest op 5 mei 2023. U stelde geen hogen beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. Ondanks uw verklaring deelgenomen te hebben aan twee betogingen in België tegen het Iraanse regime op 20 februari 2023 en op 21 april 2023 blijkt niet dat u hierdoor een vreest dient te koesteren in Iran (Verklaring volgend verzoek, pt.18; NPO, p.3). Dat u sinds uw aankomst in België op 7 februari 2022 louter deelnam aan twee betogingen waar uw rol niet verder reikte dan die van een gewone deelnemer die vlaggen droeg kan geen diepgaande politieke overtuiging, noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken (NPO, p.3,5). Verder post u politieke berichten op sociale media kanalen, waaronder facebook en Instagram (NPO, p.4). Er kan weliswaar opgemerkt worden dat u die profielen niet onder uw eigen naam beheert en uit niets uw identiteit af te leiden valt (NPO, p.4). Bovendien blijkt uit niets dat, zoals reeds geoordeeld werd in het kader van uw eerste verzoek, het voor u onoverkomelijk zou zijn om, gelet op de onoprechtheid van uw politieke engagement, de politiek getinte inhoud van uw berichten op uw sociale media te verwijderen.

Met de door u neergelegde foto's en video's toont u verder slechts aan dat u hebt deelgenomen aan de hierboven vermeldde manifestaties in België. Hieruit blijkt opnieuw dat uw rol op die betogingen niet meer was dan dat van een gewone deelnemer (zie USB-stick 2). Dat uw vrouw geïnterviewd werd door een Franse journalist kan verder niet overtuigen (NPO, p.5). Zo kent u haar naam niet en heeft u geen enkel idee voor welke organisatie ze werkte (NPO, p.5). Dat u daarbij beweert dat alleen uw vrouw geïnterviewd werd en niet u valt niet te rijmen met de verklaring van uw vrouw dat die Franse journalisten u meer vragen hebben gesteld (NPO, p.5; NPO 23/12645BZ, p.4). Er kan geen enkel geloof gehecht worden aan de blote bewering dat jullie geïnterviewd werden. Uit de video's die online verschenen waarbij jullie samen met alle andere deelnemers zichtbaar zijn kan op geen enkele manier jullie identiteit blijken (zie USB-stick 2).

Uit geactualiseerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rappor%20t%20coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf, blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten – hetgeen hier niet het geval is gelet op de in het kader van uw eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas - die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Gelet op uw beperkt profiel in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. U stelde overigens zelf ook dat u niet weet of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn (NPO, p.4).

Ten slotte beweert u niet terug te kunnen keren omdat uw dochters hier opgroeien en ze bij een terugkeer een hoofddoek moeten dragen (NPO, p.8). Het louter bestaan van vestimentaire beperkingen op zich volstaan niet om ten aanzien van Iran een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in Iran geldende rechtsregels. Het recht op de eerbiediging van het privéleven is niet absoluut. Het opleggen van beperkingen aan voornoemd recht behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van uw echtgenoot H., Z. en uw dochter M., A. eveneens wordt overgegaan tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Gezien de vrees van zowel uw echtgenoot als uw dochter ten aanzien van Iran volledig gebaseerd zijn op uw verklaringen, vloeit hier immers uit voort dat ook aan hun vrees geen geloof kan gehecht worden.

De documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neerlegt kunnen bovenstaande beoordeling niet in een ander daglicht stellen.

- De medische documenten aangaande uw gezondheid houden op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

- De USB aangaande foto's en video's die de algemene situatie in Iran schetsen wijzigen niets aan uw persoonlijkheidsvrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran.

- De USB en foto's aangaande uw aanwezigheid op twee betogingen in België werden hierboven reeds besproken.

De opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud heeft geen invloed op de beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit, van Arabische origine en bent u geboren in Al Amara, Irka. U groeide op in Karun, Iran, en woonde sinds uw huwelijk met M. M. in Al-Muhammarah (provincie Khuzestan). Uw echtgenoot en uw drie minderjarige kinderen verblijven tevens in België. Op 14 februari 2022 dienden u en uw echtgenoot in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Iran vreesde u dat ze u en uw echtgenoot zouden executeren. U vreesde hetzelfde voor uw drie minderjarige kinderen. Dit was het gevolg van de deelname van uw echtgenoot aan twee betogingen in 2014-2015 en augustus 2018.

Op 17/05/1397 (8 augustus 2018) verliet u samen met uw echtgenoot en jullie kinderen Iran. Jullie staken toen illegaal de grens over met Irak. Zes maanden na jullie vertrek uit Iran kwamen u en uw echtgenoot te weten dat H. door de Iraanse autoriteiten werd gedood. Jullie verlieten Irak en reisden via Turkije op illegale wijze naar Griekenland. Daar diende u een verzoek om internationale bescherming in dat uiteindelijk resulteerde in een internationaal beschermingsstatus in Griekenland. U werd hiervan evenwel nooit op de hoogte gesteld tijdens uw verblijf in Griekenland. Omwille van de erbarmelijke levensomstandigheden besloten jullie uiteindelijk Griekenland te verlaten.

Jullie reisden op 9 februari 2022 onder een valse identiteit van Griekenland naar België.

Op 15 december 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan de problemen van u en uw echtgenoot. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 5 mei 2023 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u eveneens geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest nr.288554.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 26 mei 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat u, uw man en uw kinderen vermoord zullen worden bij een terugkeer naar Iran omdat uw man deelnam aan een betoging in Iran. U voegt hieraan toe dat uw man in België reeds twee keer ging betogen tegen het Iraanse regime. U ging één keer mee. Omdat er foto's van deze manifestatie online verschenen bent u er zeker van dat de Iraanse overheid hiervan op de hoogte zal zijn. Daarbovenop zouden uw kinderen niet in vrijheid kunnen leven in Iran. Indien ze hun hoofddoek niet zouden dragen kunnen ze gedood worden.

U verwijst doorheen uw tweede verzoek om internationale bescherming naar dezelfde documenten die werden neergelegd bij uw echtgenoot, M., M., namelijk: acht foto's aangaande uw aanwezigheid op betogingen in België; een USB stick met vijf foto's en 48 video's aangaande de algemene situatie in Iran; een USB stick met vijftien video's, negen foto's en zes screenshots aangaande uw aanwezigheid op betogingen in België. Na het persoonlijk onderhoud bracht uw advocaat via e-mail een correctie aan bij één zin in de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijkt de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, M. M.. In het kader van het door hem ingediende verzoek werd een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen die als volgt luidt:

"(...)."

Derhalve dient te worden vastgesteld dat ook in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud heeft geen invloed op de beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/6/2 en 62 en van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 13 en 14 van het internationaal verdrag voor de rechten van het kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen voeren aan dat zij toch aanvullende elementen hebben overgemaakt die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling en voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. Ze lichten toe dat zij deelnemen aan betogingen in België tegen de Iraanse autoriteiten en wijzen op foto's en video's die hun deelname bewijzen. Verzoekende partijen vrezen tevens veel ergere straffen te krijgen omwille van hun deelname aan betogingen tegen het Iraans regime.

Voorts wordt in het verzoekschrift aangegeven dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de analyse van verwerende partij dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, hetgeen volgens verzoekende partijen wordt tegengesproken door de recente aankomst van de burgemeester van Teheran in Brussel. Er wordt verder aangestipt dat de Iraanse geheime dienst de betogers filmde wat heeft geleid tot publieke en politieke verontwaardiging en waardoor een politieke crisis is ontstaan. Er wordt algemeen erkend dat het gevaarlijk was voor Iraniërs die aan de betogingen deelnamen, aldus verzoekende partijen. Verzoekende partijen menen dat dit bevestigt dat de Iraanse autoriteiten toezicht houden op de Iraniërs in het buitenland met als doel hen te bedreigen (of hun familie te intimideren) en te vervolgen in geval van terugkeer naar Iran. Het is dus volgens verzoekende partijen onbetwistbaar dat de Iraanse autoriteiten interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran. Bovendien houdt verwerende partij naar mening van verzoekende partijen geen rekening met de vaststellingen en opmerkingen van deskundigen en waarnemers in het aangehaald rapport waarbij wordt gewezen op bepaalde delen van het rapport (waaronder p. 9, 15, 22, 25, 27, 37, 38).

Er wordt betoogd dat de gewijzigde en actuele politieke, maatschappelijke en veiligheidssituatie in Iran tot een diepgaand onderzoek noopt.

Daarnaast stippen de verzoekende partijen inzake de vervolging van hun dochters aan dat geen rekening werd gehouden met hun leeftijd (10 jaar en 2,5 jaar oud), dat de oudste dochter sinds 2018 in Europa leeft die wil leven als kind/tiener van haar leeftijd en haar mening wil mogen uiten alsook dat zij recht hebben op een goed leven, recht op onderwijs, vrije meningsuiting overeenkomstig het IVRK hetgeen onmogelijk is in Iran. In dit verband stellen verzoekende partijen dat zij persartikels en internetverslagen neerleggen inzake de discriminaties en vervolgingen tegen minderjarige meisjes waarbij het niet om een "louter bestaan van vestimentaire beperkingen" gaat maar om een systeem van discriminaties en vervolgingen van vrouwen en meisjes die het doelwit zijn van de overheid.

Tot slot wordt aangevoerd dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de medische stukken inzake eerste verzoekende partij.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken bijgebracht:

- medisch getuigschrift in hoofde van eerste verzoekende partij van 15 juni 2023;
- medisch getuigschrift in hoofde van een van de dochters van 21 juni 2023;
- medisch attest van 19 mei 2023 inzake de medische problemen van verzoekende partijen en hun oudste dochter;
- psychologisch attest en verslag van 8 april 2023 in hoofde van de oudste dochter;
- Amnesty International, "*Iran. Les mineurs détenus subissent coups de fouet, décharges électriques et violences sexuelles dans le cadre de la répression contre les manifestations*" van 16 maart 2023;
- Human Rights Watch, "*Iran : Les forces de sécurité ont tué, torturé et maltraité des enfants*" van 25 april 2023;
- artikel "*jeunes filles iraniennes, petits bourgeois sous la grêle*" van 19 november 2023;
- Amnesty International, "*Iran – Une jeunesse en grand danger*" geraadpleegd op 6 december 2023;
- Le Monde, "*En Iran, des mineurs victimes de la répression*" van 18 oktober 2022;
- TV5 monde, "*vague d'intoxication dans les écoles en Iran : qui veut nuire à l'éducation des filles?*" van 2 maart 2023;
- artikel "*Iran : des millions d'écoliers menacés d'empoisonnement dans leur écoles*" van 21 april 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop een bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. Vooreerst kan aangaande de bijzondere procedurele noden, gewezen worden op volgende motieven:

Wat betreft eerste verzoekende partij:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere specifieke steunmaatregelen rechtvaardigden.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U gaf doorheen het persoonlijk onderhoud wél aan rugpijn te hebben. Er werd u hierop een kussen aangeboden en u mocht rechtstaan wanneer dit voor u comfortabeler was (NPO, p.3). Dit had verder geen enkele impact op het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg blijkt de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Wat tweede verzoekende partij betreft:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere specifieke steunmaatregelen rechtvaardigden.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijkt de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partijen gaan geenszins concreet in op voorgaande pertinente bevindingen zodat zij geen afbreuk kunnen doen aan de hoger weergegeven motieven.

Waar de neergelegde medische stukken worden benadrukt, wijst de Raad erop dat uit de geattesteerde nood aan psychologische/psychiatrische begeleiding inzake eerste verzoekende partij die medicamenteus wordt behandeld voor onder meer posttraumatische stress en inzake de medische problemen van de oudste

dochter alsook van de tweede verzoekende partij die onder meer zou lijden aan hormonale problemen, geenszins kan afgeleid worden dat verzoekende partijen niet of onvoldoende bij machte zouden zijn (geweest) om hun procedure tot internationale bescherming te doorlopen en om hun relaas en nieuwe elementen daarbij op een gedegen en volwaardige wijze uiteen te zetten.

De Raad stelt aangaande de neergelegde medische stukken inzake tweede verzoekende partij en de dochter vast dat deze zich niet concreet en specifiek uitspreken over de mogelijke invloed en impact van de geattesteerde klachten en symptomen op het algemene en dagdagelijkse functioneren van tweede verzoekende partij en haar dochter noch over de (mogelijke) invloed die zij zouden hebben gehad of zouden hebben op het vermogen van de tweede verzoekende partij en de dochter om volwaardige verklaringen af te leggen over de nieuwe elementen. Nergens wordt in concreto aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de medische problemen een deelname aan de procedure om internationale bescherming zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt en/of zouden verhinderen of bemoeilijken.

Waar in de medische attesten met betrekking tot eerste verzoekende partij gewag wordt gemaakt van geheugen- en concentratieproblemen moet de Raad dan weer vaststellen dat hierbij nergens aangegeven wordt op hoeveel ontmoetingen deze attesten zijn gestoeld en verder uit niets blijkt dat deze verklaringen en symptomen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat eerste verzoekende partij werd onderworpen aan enig bijkomend en diepgaand medisch of neuropsychologisch onderzoek. Aldus lijkt de inhoud van deze attesten aangaande eerste verzoekende partij, zoals uit één van deze attesten ook duidelijk blijkt, louter te zijn gebaseerd op de verklaringen en gedragingen van eerste verzoekende partij ten overstaan van de opsteller van de betreffende attesten. Hoe dan ook spreken de neergelegde attesten zich niet concreet en specifiek uit over de precieze aard en ernst van de verschillende klachten en symptomen zoals aangegeven door eerste verzoekende partij en/of de mogelijke invloed en impact van deze klachten en symptomen op diens vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de nieuwe elementen in het kader van zijn volgend beschermingsverzoek. Nergens wordt in concreto aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de onder meer zelfverklaarde problemen van eerste verzoekende partij een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt en/of zouden verhinderen of bemoeilijken.

In de gegeven omstandigheden kan aldus ook volgens de Raad redelijkerwijze worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat ze konden voldoen aan hun verplichtingen.

2.3.4. De bestreden beslissingen steunen op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partijen om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer een verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe

elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.5.1 Verzoekende partijen volharden in hun volgend verzoek om internationale bescherming in hun vervolgingsvrees wegens hun politieke activiteiten in Iran.

Daarnaast werd er ook gewezen op het gebrek aan vrijheid voor hun kinderen in Iran waar ze een hoofddoek dienen te dragen.

Ter staving van hun huidige verzoeken hebben verzoekende partijen volgende documenten bijgebracht: foto's ter staving van hun aanwezigheid op betogingen in België, een usb-stick met foto's en video's inzake de algemene situatie in Iran, een usb-stick met video's, foto's en screenshots ter staving van hun aanwezigheid op betogingen in België, medische documenten inzake eerste verzoekende partij en tweede verzoekende partij alsook een e-mail ter correctie van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Aan het verzoekschrift worden nog volgende stukken toegevoegd: medisch getuigschrift in hoofde van eerste verzoekende partij van 15 juni 2023, medisch getuigschrift in hoofde van een van de dochters van 21 juni 2023, medisch attest van 19 mei 2023 inzake de medische problemen van verzoekende partijen en hun oudste dochter, psychologisch attest en verslag van 8 april 2023 in hoofde van de oudste dochter, een artikel van Amnesty International: *"Iran. Les mineurs détenus subissent coups de fouet, décharges électriques et violences sexuelles dans le cadre de la répression contre les manifestations"* van 16 maart 2023, een artikel van Human Rights Watch: *"Iran : Les forces de sécurité ont tué, torturé et maltraité des enfants"* van 25 april 2023, een artikel *"jeune fille Iranienne, petits bourgeois sous la grêle"* van 19 november 2023, een artikel van Amnesty International: *"Iran – Une jeunesse en grand danger"* geraadpleegd op 6 december 2023, een artikel van Le Monde: *"En Iran, des mineurs victimes de la répression"* van 18 oktober 2022, een artikel van TV5 monde: *"vague d'intoxication dans les écoles en Iran : qui veut nuire à l'éducation des filles?"* van 2 maart 2023 en een artikel: *"Iran : des millions d'écoliers menacés d'empoisonnement dans leur écoles"* van 21 april 2023.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

2.3.5.2. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengen die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten hebben aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekende partijen toe om voormelde motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijven.

2.3.5.4. Met betrekking tot de verklaringen van verzoekende partijen aangaande hun vervolgingsvrees wegens hun politieke activiteiten in Iran, merkt de Raad op dat verzoekende partijen dit element reeds hebben aangebracht in het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming hetgeen reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende opgemerkt:

"Aangaande uw verklaring dat uw vluchtmotieven nog steeds dezelfde zijn (Verklaring volgend verzoek, dd. 04.07.2023, pt.17) dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van ongeloofwaardige verklaringen. Dat u in huidig verzoek om internationale bescherming toevoegt dat uw vrouw niet kan terugkeren omdat u nog steeds gezocht wordt door de Iraanse overheid kan die appreciatie niet doen ombuigen (NPO, p.8). Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Deze beslissing en beoordeling werd door het RvV bevestigd in haar arrest op 5 mei 2023. U stelde geen hogen beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden."

Met betrekking tot de reeds aangehaalde en beoordeelde elementen kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en het arrest met nr. 288 554 van de Raad van 5 mei 2023.

Ook waar verzoekende partijen stellen van Arabische origine te zijn, moet de Raad opmerken dat dit element reeds eerder werd aangehaald waarbij kan gewezen worden op de beoordeling in het arrest met nr. 288 554 van de Raad van 5 mei 2023.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de huidige volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoekende partijen blijven in het kader van hun huidig volgend verzoek onder meer vasthouden aan hun vluchtmotieven zoals uiteengezet in hun eerste verzoek om internationale bescherming en reiken thans verder elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoekende partijen verder borduren op hetzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan hun dossier.

De commissaris-generaal heeft voorts inzake de politieke activiteiten in België met reden het volgende opgemerkt:

"Ondanks uw verklaring deelgenomen te hebben aan twee betogingen in België tegen het Iraanse regime op 20 februari 2023 en op 21 april 2023 blijkt niet dat u hierdoor een vreest dient te koesteren in Iran (Verklaring volgend verzoek, pt.18; NPO, p.3). Dat u sinds uw aankomst in België op 7 februari 2022 louter deelnam aan twee betogingen waar uw rol niet verder reikte dan die van een gewone deelnemer die vlaggen droeg kan geen diepgaande politieke overtuiging, noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken (NPO, p.3.5). Verder post u politieke berichten op sociale media kanalen, waaronder facebook en Instagram (NPO, p.4). Er kan weliswaar opgemerkt worden dat u die profielen niet onder uw eigen naam beheert en uit niets uw identiteit af te leiden valt (NPO, p.4). Bovendien blijkt uit niets dat, zoals reeds geoordeeld werd in het kader van uw eerste verzoek, het voor u onoverkomelijk zou zijn om, gelet op de onoprechtheid van uw politieke engagement, de politiek getinte inhoud van uw berichten op uw sociale media te verwijderen.

Met de door u neergelegde foto's en video's toont u verder slechts aan dat u hebt deelgenomen aan de hierboven vermeldde manifestaties in België. Hieruit blijkt opnieuw dat uw rol op die betogingen niet meer was dan dat van een gewone deelnemer (zie USB-stick 2). Dat uw vrouw geïnterviewd werd door een Franse journalist kan verder niet overtuigen (NPO, p.5). Zo kent u haar naam niet en heeft u geen enkel idee voor

welke organisatie ze werkte (NPO, p.5). Dat u daarbij beweert dat alleen uw vrouw geïnterviewd werd en niet u valt niet te rijmen met de verklaring van uw vrouw dat die Franse journalisten u meer vragen hebben gesteld (NPO, p.5; NPO 23/12645BZ, p.4). Er kan geen enkel geloof gehecht worden aan de blote bewering dat jullie geïnterviewd werden. Uit de video's die online verschenen waarbij jullie samen met alle andere deelnemers zichtbaar zijn kan op geen enkele manier jullie identiteit blijken (zie USB-stick 2).

Uit geactualiseerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf, blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten – hetgeen hier niet het geval is gelet op de in het kader van uw eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas - die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Gelet op uw beperkt profiel in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. U stelde overigens zelf ook dat u niet weet of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn (NPO, p.4)."

Door hun deelname aan betogingen in België te benadrukken en te wijzen op de neergelegde foto's en video's brengen verzoekende partijen geen valabele elementen bij die voorgaande concrete bevindingen, die steun vinden in de beschikbare informatie, kunnen ontkrachten.

Verzoekende partijen zijn het niet eens met de analyse van verwerende partij die volgens hen wordt tegengesproken door de recente aankomst van de burgemeester van Teheran in Brussel en het gegeven dat de Iraanse geheime dienst betogers filmde wat heeft geleid tot publieke en politieke verontwaardiging waardoor een politieke crisis is ontstaan. Evenwel gaan verzoekende partijen met dit betoog en de bijgevoegde persartikels en algemene informatie voorbij aan de terechte vaststellingen die volgen uit de beschikbare COI focus "IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten" van 10 mei 2023. Uit deze informatie kan immers vastgesteld worden dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig werd bevonden en verzoekende partijen ook niet aantonen een groot bereik te hebben op hun sociale media waarbij wordt aangestipt dat eerste verzoekende partij zijn profielen op sociale media niet onder zijn eigen naam beheert, dat uit nergens zijn identiteit valt af te leiden en hij overigens onder de 10.000 volgers en vrienden heeft (persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 4 en administratief dossier, blauwe map met documenten, stuk 1) terwijl tweede verzoekende partij niet actief is op sociale media (persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 6).

Dat verzoekende partijen te zien zijn op foto's en video's kan hier geen ander licht op werpen.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen leggen geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse

autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, die reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in hun hoofde niet aantonen of aannemelijk maken. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig werd bevonden en zij niet hebben aangetoond dat zij vóór hun vertrek uit Iran reeds in het vizier stonden van de Iraanse autoriteiten.

Verzoekende partijen brengen door enkele passages uit het hetzelfde rapport bij te brengen en daaruit af te leiden dat er wel interesse is om Iraniërs te vervolgen geen informatie aan die voorgaande analyse en de conclusie kan ontkrachten dat Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de door verzoekende partijen onderstreepte informatie en passages blijkt geenszins een systematische vervolging bij terugkeer van Iraniërs wegens hun activiteiten buiten Iran.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoekende partijen bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zullen worden naar de redenen van hun vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoekende partijen eerder in de negatieve aandacht hebben gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat zij anderszins voor hen personen van belang zouden zijn. Verzoekende partijen tonen nergens aan dat zij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staan, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zullen worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zullen worden blootgesteld.

In het verzoekschrift wordt tevens de situatie van vrouwen en jonge meisjes beklemtoond en een vrees vanwege de schending van fundamentele rechten aangehaald met nadruk op de dochters van verzoekende partijen.

In dit verband moet in de eerste plaats vastgesteld worden dat in casu geen informatie wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het louter behoren tot de sociale groep van de vrouwen of jonge meisjes volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolging tegen vrouwen en/of meisjes, waardoor in dit verband individuele elementen dienen aangereikt te worden om een vrees, als vrouw, te concretiseren, waartoe verzoekende partijen met hun verwijzingen naar algemene informatie echter in gebreke blijven.

Een loutere verwijzing naar de huidige algemene situatie in Iran en het betoog rond een verblijf in Europa en omtrent de uitoefening van de fundamentele rechten zoals vervat in het Kinderrechtenverdrag is onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag.

De Raad merkt samen met de commissaris-generaal op dat het loutere feit dat men zich in Iran in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo volstaat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet om in hoofde van tweede verzoekende partij en de dochters een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. Verwerende partij stelt in dit verband in de bestreden beslissing vast dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is en het opleggen van beperkingen aan voornoemd recht tot de soevereine bevoegdheid behoort van de verscheidene nationale staten.

De Raad stelt in casu nog vast dat tweede verzoekende partij, die in Iran een beroep als kapster kon uitoefenen alsook later een eigen schoonheidssalon uitbaatte (Verklaring DVZ van 15 juni 2022, p. 7; persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij van 18 november 2022, p. 2), en de minderjarige dochters niet aantonen dat zij hun leven in Iran, alwaar volgens de aldaar heersende islamitische opvattingen, gelet op bovenstaande bevindingen, niet opnieuw zouden kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Het loutere gegeven dat tweede verzoekende partij en haar minderjarige dochters zich bij een terugkeer naar het land van herkomst in het openbaar zouden dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zouden dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich geen 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en maakt geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit, te meer gelet op het reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Bepaalde aanpassingen, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op de fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

Bovendien werd in het arrest nr. 288 554 van de Raad van 5 mei 2023 reeds aangestipt:

“In zoverre verzoekende partijen daarnaast trachten te laten uitschijnen dat het loutere gegeven een vrouw te zijn in Iran zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dient verder te worden opgemerkt dat dit uit de door verzoekende partijen aangereikte en geciteerde informatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid en dat dit ook gelet op verzoeksters eigen verklaringen bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoekster verbleef, in tegenstelling met de bewering van verzoekende partijen dat zij aldaar “nooit woonachtig is geweest”, immers weldegelijk verscheidene decennia als vrouw in Iran. Zij haalde daarbij geen ernstige, aan het loutere feit dat zij vrouw is verbonden problemen aan. Wanneer zij jong was, was zij in Iran, zoals reeds hoger werd aangegeven, bovendien werkzaam als kapster. Sedert haar huwelijk baatte zij er haar eigen schoonheidssalon uit (administratief dossier, notities van verzoeksters tweede persoonlijk onderhoud, p.2). Bovendien verblijven verzoeksters moeder en zussen nog in Iran (ibid., p.3). Ook in hunner hoofde maakte verzoekster nergens enige melding van al dan niet ernstige problemen omwille van het loutere gegeven dat zij vrouw zijn. Verzoekster verklaarde daarenboven uitdrukkelijk dat zij in Iran zelf nooit eigen problemen heeft gekend. Noch met haar autoriteiten, noch met haar medeburgers kende zij ooit enig probleem (ibid., p.6). Wanneer haar gevraagd werd naar haar vrees bij een terugkeer naar Iran, maakte zij vervolgens dan ook enkel melding van de vrees dat haar man en mogelijks ook zijzelf zou(den) worden geëxecuteerd in het kader

van de problemen van haar man. Nergens formuleerde zij daarbij enige vrees ten aanzien van haar land van herkomst en omwille van het loutere gegeven dat zij vrouw is. Verzoekende partijen tonen verder op generlei wijze aan dat of waarom het voor verzoekster onoverkomelijk zou zijn om zich bij een terugkeer naar Iran en in het openbaar (opnieuw) te conformeren aan de aldaar heersende kledingvoorschriften. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekster zich in Iran (buitenshuis) dient te conformeren aan de dominante cultuur op zich geen 'vervolgung' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van harentwege, zoals zich deels anders kleden, om zich in het openbaar aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op verzoeksters fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Voor het overige tonen verzoekende partijen op generlei wijze aan dat, waar, wanneer, door wie, om welke reden en in welke omstandigheden verzoekster bij een terugkeer naar haar land daadwerkelijk zou riskeren te worden geconfronteerd met feiten zoals deze waarvan sprake is in de door hen aangereikte en geciteerde landeninformatie. Deze informatie is voorts van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster. Zulke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks in concreto aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke. Dat verzoekende partijen ook zelf kennelijk de mening toegedaan zijn dat het loutere feit dat verzoekster een vrouw is niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster, blijkt daarbij overigens eveneens duidelijk uit het gegeven dat zij het nuttig en opportuun achtten en achten om het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielrelaas uiteen te zetten en hierin te volharden."

In zoverre verzoekende partijen daarnaast trachten te laten uitschijnen dat hun minderjarige dochters verwesterd zouden zijn of als dusdanig zouden riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar hun land van herkomst, kan nog worden opgemerkt dat uit de aangereikte informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat zij enige tijd in België hebben verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde.

Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen bij waaruit blijkt en tonen evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in hun land van herkomst als verwesterd zouden riskeren te worden gepercipieerd en geviséerd. Zij tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in Europa van hen een dusdanig verwesterd persoon zouden hebben gemaakt dat zij hun leven in Iran niet opnieuw zouden kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Evenmin tonen zij aan dat zij omwille hiervan en omwille van het gegeven dat zij zich hebben trachten te integreren, riskeren te worden geviséerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij omwille van hun afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigen te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoekende partijen.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissingen, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, wel degelijk rekening gehouden met de neergelegde documenten:

"De documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neerlegt kunnen bovenstaande beoordeling niet in een ander daglicht stellen.

- *De medische documenten aangaande uw gezondheid houden op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.*

- *De USB aangaande foto's en video's die de algemene situatie in Iran schetsen wijzigen niets aan uw persoonlijke vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran.*

- *De USB en foto's aangaande uw aanwezigheid op twee betogingen in België werden hierboven reeds besproken.*

De opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud heeft geen invloed op de beslissing."

Deze motieven blijven, gelet op het gebrek aan enig dienstig verweer, onverlet.

Met betrekking tot het geheel aan neergelegde medische documenten moet de Raad, naast de vaststellingen onder 2.3.3. (supra), benadrukken dat de medische problematiek van verzoekende partijen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In de bestreden beslissingen wordt

terecht opgemerkt dat voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt volledigheidshalve vast dat verzoekende partijen in het verzoekschrift niet aanvoeren laat staan aantonen, dat zij niet verder kunnen opgevolgd en behandeld worden in Iran.

Hierbij kan overigens gewezen worden op de vaststellingen in het arrest nr. 288 554:

“Dient met betrekking tot de door verzoekende partijen aangevoerde medische problemen in hoofde van verzoeker en hun dochter verder te worden opgemerkt dat verzoekende partijen, nog daargelaten dat er te dezen geen enkel element voorligt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij voor deze specifieke medische en psychische problemen in hun land van herkomst geen toegang zouden hebben of kunnen krijgen tot de nodige gezondheidszorg, geheel niet aantonen of aannemelijk maken dat de aangevoerde medische problemen in hunner hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen verzoekende partijen middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.”

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2.3.5.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekende partijen tonen evenwel met hun verwijzing naar de “gewijzigde en actuele politieke, maatschappelijke en veiligheidssituatie in Iran”, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

2.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.8 Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu de volgende verzoeken terecht niet-ontvankelijk worden verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 13 en 14 van het Kinderrechtenverdrag die betrekking hebben op het recht op vrije meningsuiting van kinderen en hun vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, dient vastgesteld te worden dat, in acht genomen voorgaande vaststellingen, verzoekende partijen een schending van deze artikelen niet aannemelijk maken.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet vastgesteld worden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verder op het CGVS middels een persoonlijk onderhoud de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig (volgend) verzoek omstandig toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partijen in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.13. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU